

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Шумен, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в закрито заседание на десети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Зара Ех. Иванова

като разглежда докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно гражданско дело № 20213600500510 по описа за 2021 година

Производство по чл.435, ал.2, т.6 и т.7 ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 35035/22.11.2021г. депозирана от С.И.С. с ЕГН ***** от гр. Ш., чрез адв. Д. С. от АК – Ш., длъжник по изп. дело № 2021*0401172 по описа на ЧСИ Д.З., с взыскател община Шумен с предмет парично вземане въз основа на два акта за установяване на задължения по чл. 107 от ДОПК. С жалбата /след разделянето ѝ с определение № 594/22.12.2021г. по в.гр.д. № 510/2021 г. на ШОС/ се атакуват действия на ЧСИ, изразяващи се в разпореждане за разноси инкорпорирано в ПДИ с изх. № 26060/09.11.2021г. - с правно основание чл. 435, ал. 2, т.7 от ГПК и отказ на ЧСИ да прекрати недопустимо образуваното ИД № 2021*0401172 по описа на ЧСИ Д.З. по молба неотговаряща на изискванията по чл.127, ал.1, т.2 от ГПК, с пр. осн. чл.435, ал.2, т.6 ТПК. Жалбоподателят счита атакуваните действия за неправилни и незаконосъобразни. Излага, че актът за установяване на вземания на община Шумен не представлявал изпълнителен титул съгласно чл.426, ал.1 ГПК вр. с чл.404, и чл.4, ал.2 ЗМТД, въз основа на който да се образува изпълнително производство. Следвало да се приложи процедурата по чл.417 ГПК., поради което бил образуван недопустим изпълнителен процес. Нямало ясно и точно разпореждане, инкорпорирано в ПДИ, от което да е видно как са изчислени сумите за разносите в размер на 392,49лв.. В заповедното съобщение била записана сума от 390,89лв., поради което не ставало ясно от къде идва това разминаване. Бил нарушен чл.80 ЗЧСИ, като ЧСИ предприел множество изпълнителни действия още с образуването на изпълнителното дело, не по инициатива на взыскателя, а по своя инициатива, тъй като молбата за образуване не била подадена от кмета, а трето лице – началник отдел “Местни данъци и такси“ без да има пълномощно. Счита, че ЧСИ завишил таксите с недопустимо извършване на запови и

възбрани преди връчване на ПДИ, с цел да набави за себе си такси и влоши положението на длъжника. Сочи още, че актът за установяване на задължения от 28.01.2016 г. бил издаден преди разпоредбата на чл.163, ал.4 ДОПК /2017 г./, с което е дадена възможност ЧСИ да събират публичните вземания на общините. ЧСИ не изпълнител служебните си задължения по чл.127, ал.1 т.2 и чл.129 ГПК да констатира, че молбата е подадена от кмета на Община Шумен, а подписана от трето лице служител – Д.Д., без да е представено пълномощно. Това лице нямало право да делегира права на ЧСИ по чл.18 ЗЧСИ, тъй като не бил законен представител на община Шумен. Счита молбата за образуване на ИД за нередовна и недопустима, без посочен способ на изпълнение по чл.426, ал.2 ГПК. Предвид изложеното моли съдът да отмени атакуваните действия на ЧСИ и присъди на жалбоподателя направените разноски за настоящото производство.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК взискателят не е депозирал писмено възражение по жалбата.

Съдебният изпълнител е изложил мотиви по обжалваното действие, съгласно чл.436, ал.3 от ГПК, в които взема становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата, в частта ѝ против постановлението за разноски с пр. осн. чл.435, ал.2, т.7 ГПК е подадена в срок, от надлежна страна, против подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. В частта ѝ против отказа на съдебния изпълнител да прекрати принудителното изпълнение с пр. осн. чл.435, ал.2 т.6 ГПК същата е процесуално недопустима и следва да се остави без разглеждане, а производството по делото в тази част, като недопустимо следва да се прекрати.

Приложеното изп.д.№ 2021*04001172 е образувано по депозирана на 21.10.2021 г. молба от община Шумен, представлявана от кмета, действаща чрез пълномощник Д.Д. – секретар на община Шумен, съгласно заповед № РД 25-1949/27.09.2017 г. и юрисконсулт Р.А. /молбата е подписана от двамата пълномощници/, срещу длъжника С.И.С., с приложени към нея два акта за установяване на задължения по чл.107 ДОПК, а именно: АУЗ № АУЗД001074/28.01.2016 г. за сумата в общ размер на 385,24лв. /с вкл. лихви/ за дължими данъци недв. имоти, пр. средства и ТБО, както и АУЗ № АУЗД 002231/05.08.2020 г. за дължими данък недв. имоти и ТБО /ведно с лихвите/ в общ размер на 248,42лв..

В молбата си взискателят е поискал на основание чл.18 ЗЧСИ пълно проучване на имущественото състояние на длъжника и определяне способ за изпълнение. Освен това е поискал ЧСИ да извърши конкретно следните действия: пълно проучване имущественото състояние на длъжника, справки за имуществото на длъжника, както следва: недвижимо имущество в регистъра на АВп и копия от актове за собственост, за вписване на тежести, ипотечи възбрани, схеми, скици и др. от АК и/или общината както и др. документи необходими за изясняване на имуществото на длъжника; за недвижимо имущество и МПС в регистъра на ЗМДТ при община Шумен, за притежавани акции, дялове от ТД в ТР, регистрирани трудови договори в НАП, обявени банкови сметки в НАП, трудови възнаграждения пенсии и др. в НОИ, заповор на банкови сметки, заповор на МПС, възбрана на недвижими имоти на длъжника, както и да се насочи изпълнението към недвижими имоти

собственост на длъжника на територията на община Шумен, като наложи възбрана и извърши описи на същите.

ЧСИ е пристъпил към изпълнение по молбата на вискателя, с цялостно проучване на имуществото на длъжника. Наложил е запови на банковите сметки в три банки, след справка в регистъра на банковите сметки и сейфове на БНБ. Наложил е запови и на трудовото възнаграждение след справка за регистрирани трудови договори.

На длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение на 18.11.2021 г., като в нея е посочено, че задължението по изпълнителното дело възлиза на 1234,10 лв. /главници и лихви/, 329,71 в. неолыхвиеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и др./, както и сумата от 392,49лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ. На длъжника са съобщени и наложените запови и възбрана.

Постъпила е молба от 18.11.2021 г. до ЧСИ от длъжника по делото, действащ чрез пълномощника си адв. Д.С. от ШАК, с която се иска ЧСИ да отмени разпореждането за образуване на изпълнително дело, да отмени разпореждането обективизирано в ПДИ относно сумата от 392,79лв. разноси по изпълнението. Молбата е изпратена на вискателя за становище. От последния, чрез юриконсулт Р.А. – ст. юриконсулт при община Шумен, е постъпило писмено становище, в което излага аргументи за неоснователност на молбата, като с оглед редовността на сезирането на ЧСИ прилага заповед № РД 25-1949 / 27.09.2021 г., с която на основание чл.4, ал.3, ал.4 и ал.5 ЗМДТ вр. с чл.8, ал.5 ДОПК, чл.12 ЗНАП и чл.44, ал.2 ЗМСМА е определен Д.Д. – секретар на Община Шумен за процесуален представител на община Шумен и на кмета на община Шумен пред съда и съдебни изпълнители във връзка с принудителното събиране на местните данъци и такси. Приложено е и пълномощно от кмета на общината за упълномощаване на юриконсулт Р.А., като процесуален представител на общината и на кмета, както и пълномощно от секретаря Д.Д., за упълномощаване на юриконсулт Р.А. за представителство във връзка със събирането на местните данъци и такси.

Видно от намиращото се на гърба на стр.1 от изпълнителното дело постановление от 09.11.2021 г. по изпълнителното дело са начислени и приети следните такси и разноси по изпълнението по ТТР към ЗЧСИ: по т.1 – 24 лв.; т.5 – 72 лв.; т. 9 – 72 лв., т.2 – 60 лв., т.10 – 30 лв., т.31 – 27,50 лв. , т.26 – 100.78 лв. /общо 392,28лв., а в ПДИ са посочени 392,49лв./

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

По жалбата против отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство:

Съгласно чл.435, ал.2, т.6 ГПК длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да прекрати или да приключи принудителното изпълнение. Никъде обаче в материалите по приложеното копие на изпълнително дело не се намира писмен акт на ЧСИ /постановление/, с който да е постановен отказ по молба на длъжника за прекратяване на принудителното изпълнение. Такъв акт не се сочи и в жалбата. Нещо повече, в приложеното копие на изпълнителното дело не се установява и изрична писмена молба за прекратяване на

изпълнението.

Разпоредбата на чл.100 ГПК, сочи формата на процесуалните действия, като условие за тяхната валидност. Извън откритите съдебни заседания /където процесуалните действия страните извършват устно и то при присъствието на другата страна/, всички действия на страните се извършват в писмена форма. Това важи и в съдебното изпълнение, тъй като общите правила на ГПК важат за всички уредени в него производства. Писмената форма е условие за валидност, но и улеснява доказването. Поради това искането за прекратяване на принудителното изпълнение трябва да бъде направено в писмена форма, за да породи задължение на съдебния изпълнител да се произнесе по него. Едва постановеният нарочен акт на съдебния изпълнител, в предвидената писмена форма, би подлежал на обжалване по реда на чл.435, ал.2, т.6 ГПК, а такъв в случая не е налице.

Дори и да се приеме наличието на такава молба / доколкото е поискана отмяна на разпореждането за образуване на изпълнителното дело/, което не се споделя от настоящото инстанция, то никъде в ГПК не се съдържа изрична разпоредба, която да приравнява липсата на произнасяне на съдебния изпълнител в определен срок от подаване на молбата, на мълчалив отказ да бъде уважено направеното искане. Поради това липсата на произнасяне не е равнозначна на акт, който да подлежи на обжалване по съответния ред. За такъв акт не могат да бъдат счестени мотивите на ЧСИ, изложени по реда на чл.436, ал.3, изр.2 ГПК, тъй като същите съдържат само обяснения на извършените от съдебния изпълнител действия, поради което не могат да ги заместят. Ето защо жалбата в тази част е процесуално недопустима и следва да се остави без разглеждане, а производството по делото в тази част като недопустимо следва да се прекрати.

По жалбата, в частта ѝ относно разноските, инкорпорирани в ПДИ, с правно основание чл.435, ал.2, т.7 ГПК:

Съгласно сочената разпоредба, длъжникът може да обжалва постановлението на съдебния изпълнител за разноските. С постановеното в т.2 на ТР № 3/10.07.2017 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2015 г. на ОСГТК е прието, че на обжалване по реда на чл.435, ал.2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението, в т.ч. и приетите разноски с ПДИ, както е в настоящия случай.

Доколкото жалбоподателят обосновава недължимостта на разноските с неоснователно и незаконосъобразно образуване на изпълнително производство, по нередовна и недопустима молба, следва да се посочи следното:

Изпълнителното производство е образувано съгласно чл.426 ГПК, въз основа на два подлежащи на изпълнение акта за установяване на публични задължения, които представляват изпълнителни основания, съгласно чл.209, ал.2 във вр. с чл.107, чл.162, ал.2 от ДОПК. Съгласно чл.2, ал.3 от ЗЧСИ органите, компетентни да установят публични вземания, може да възложат тяхното събиране на ЧСИ. Молбата за образуване на изпълнително дело е подписана от лице, определено със заповед на кмета на община

Шумен, издадена по реда на чл.4 ЗМДТ вр. с чл.44, ал.2 ЗМСМА и чл.8, ал.5 ДОПК. Съгласно нормите на чл.4, ал.1, ал.3 и ал.4 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДПОК, които в тези производства имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производства по обезпечаване на данъчни задължения – на публични изпълнители. Тези служители се определят със заповед на кмета на общината. Освен това по дело са приложени доказателства и за упълномощен процесуален представител – юриск. Р.А., който също е подписал молбата за образуване на изпълнителното производство. Както се посочи по-горе по делото, със становище на вискателя от 22.11.2021 г. са приложени цитираната заповед на кмета на Община Шумен и два броя пълномощни. В молбата е посочен способ на изпълнение, както и чрез възлагане по реда на чл.18 ЗЧСИ. Ето защо възражението на жалбоподателя, че изпълнителното дело е образувано без изпълнителен титул, при нередовна молба, без представителна власт, се явяват неоснователни.

В случая неоснователно се явява твърдението на жалбоподателя за необходимост от наличие на заповед по чл.417 от ГПК, доколкото сочената от жалбоподателя т.7 на чл.417 ГПК касае издаване на заповед за изпълнение за частни общински вземания. Съгласно чл.162, ал.2 ДОПК настоящите вземания са публични.

Редът за събиране на публичните вземания, включително и общински, е уреден в чл. 163 ДОПК. Те се събират по реда на кодекса, освен ако в специален закон е предвидено друго. Така съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗЧСИ/ ДВ, бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005г./, органите, компетентни да установяват публични вземания, може да възложат тяхното събиране на един или повече частни съдебни изпълнители, поради което и към датата на образуване на процесното изпълнително производство е дадена възможност ЧСИ да събира публични вземания на общините.

Съгласно чл.79, ал.1 ГПК разноските по принудителното изпълнение са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато той не е дал повод за образуване на изпълнителното производство, тъй като е изпълнил задължението си преди това или, когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или разноските са за способности, които не са приложени. Според ал. 2 на същия текст, когато таксите не са внесени авансово от вискателя те се събират от длъжника.

Съгласно чл.2, ал.3 ЗЧСИ органите, компетентни да установят публични вземания, както е в случая, могат да възложат тяхното събиране на един или повече ЧСИ. Съгласно чл.81 от същия закон дължимите авансови такси по изпълнението на вземания при възлагане на публични държавни и общински вземания за събиране по чл.2, ал.2 и 3, не се внасят от вискателя, а се събират от длъжника.

Когато изпълнението се извършва от ЧСИ, длъжникът дължи такси, дори когато плати в срока за доброволно изпълнение. Не рефлектира върху принципа за понасяне тежестта за разноските от длъжника в изпълнителното производство неплащането от вискателя на авансово дължимите разноски и съгласно приетото в т.11 ТР № 2/2015 г. по т.д. № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, според което, ако вискателят не е внесъл авансово

дължима такса, ЧСИ я събира от длъжника съгласно чл.79 ал.2 ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. Изпълнителното действие не се опорочава поради невнасянето от взыскателя на авансово дължимата такса за него. Ето защо в настоящият случай таксите, дължими по ТТР към ЗЧСИ, следва да бъдат възложени направо на длъжника.

Що се отнася до техният размер, съдът установи следното: Видно от приложеното на гърба на стр.1 от изпълнителното дело постановлението от 09.11.2021 г. по изпълнителното дело са начислени и приети следните такси и разноски по изпълнението по ТТР към ЗЧСИ: по т.1 – 24 лв.; т.5 – 72 лв.; т. 9 – 72 лв., т.2 – 60 лв., т.10 – 30 лв., т.31 – 27,50 лв. , т.26 – 100.78 лв., всички с включен ДДС, или общо в размер на 392,28лв., а в ПДИ е посочена обща сума от 392,49лв.

Съдът намира, че са основателни, както по основание, така и по размер таксите по т.1 – за образуване на изпълнително дело – 24 лв. с вкл. ДДС, таксата по т.9 – 3 запора по 20 лв. което е 72 лв. с вкл. ДДС, по т.2 за цялостно проучване имущественото състояние на длъжника – 60 лв. с вкл.ДДС.

Що се отнася до таксите по т.5 /три такси по 20 лв. или общо 72лв. с ДДС/, видно от доказателствата по делото на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение, за което се дължи такса 24 лв. с вкл. ДДС. За останалите липсват доказателства, поради което за горницата над 24 лв. до 72лв. /за 48лв./, постановлението следва да бъде отменено.

Относно таксата по т.10 /за вписване или вдигане на възбрана/ в случая е налице вписване на една възбрана, поради което длъжникът дължи една такса в размер на 18лв. с ДДС. Предвид това постановлението в тази част следва да бъде отменено за разликата над 18 лв. до 36 лв. /т.е.за18 лв./

Относно таксата по т.31 – допълнителни разноски в размер на 27,50 лв. съдът счита, че макар и да са направени такива /за заплащане на пощенски и/или куриерски услуги, получаване на информация и документи, свързани с длъжника и/или неговото имущество/, то доколкото в забележката към т.31 е посочено, че допълнителните разноски са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по ЗСч., а в случая такъв документ липсва, постановлението следва да бъде отменено в тази част, т.е. за сумата 27,50лв.

Досежно таксата по т.26 ТТР ЗЧСИ:

Съгласно чл.78, ал.1 ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия и извършването на други действия. Таксите са прости и пропорционални, като същите се дължат авансово от взыскателя с изключение на таксата по т.26 от Тарифата - чл.29, б. "б" от Тарифата. Пропорционалната такса по т.26 от Тарифата се следва при приключване на изпълнението и се дължи само върху събраната сума /т. 1 от забележките към т. 26 от Тарифата/, поради което няма как да бъде изчислена и възложена на длъжника към датата на ПДИ, доколкото събрана сума, която да се разпределя не е налице. По естеството си тази такса представлява възнаграждение за положения от ЧСИ труд, в който смисъл са разясненията, дадени в ТР № 2/2016 г. на ОСГТК на ВКС. Предвид това пропорционална такса по т.26 от Тарифата понастоящем не се дължи и

постановлението за разноси досежно определената сума от 100,78лв. с ДДС, следва да бъде отменено.

Предвид гореизложеното жалбата, в частта ѝ против отказа да се прекрати изпълнителното производство с правно основание чл.435, ал.2, т.6 ГПК следва да се остави без разглеждане като недопустима, а производството по делото в тази част следва да се прекрати. В частта ѝ против постановлението за разноси с правно основание чл.435, ал.2, т.7 ГПК, инкорпорирано в ПДИ, жалбата е частично основателна /за сумата 194.49лв./, поради което постановлението за разноси следва да бъде отменено за тази сума, или за разликата над 198лв. до 392,49лв.. В останалата част постановлението е правилно, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

На осн. чл.78, ал.1 ГПК, с оглед изхода на делото и броя на обжалваните действия, на жалбоподателя следва да се присъдят и сторените от него за настоящото производство разноси, в размер на 50,17лв.

Водим от горното и на основание чл.437 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба с вх. № 35035/22.11.2021г. депозирана от С.И.С. с ЕГН ***** от гр. Ш., чрез адв. Д. С. от АК – Ш., против отказ на ЧСИ да прекрати ИД № 2021*0401172 по описа на ЧСИ с рег. № *, с район на действие ШОС, с правно основание чл.435, ал.2, т.6 ГПК.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д.№ 510/2021 г. по описа на ШОС в тази част.

ОТМЕНЯ постановление за разноси, инкорпорирано в ПДИ с изх. № 26060/09.11.2021г., с което са приети разноси по ТТР към ЗЧСИ в общ размер на 392,49 лв., с пр. осн. чл.435, ал.2, т.7 от ГПК, за разликата над 198лв. до 392,49лв. /т.е. за сумата от 194,49лв./.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата против постановлението за разноси, инкорпорирано в ПДИ в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА община Шумен да заплати на С.И.С. с ЕГН *****, с адрес за кореспонденция гр. Ш., ул.№ чрез адв. Д.С. от ШАК разноси за настоящото производство, съразмерно с уважената част на жалбата в размер на 50,17лв..

Решението, в частта, с която жалбата се оставя без разглеждане и се прекратява производството по делото може да се обжалва в едноседмичен срок с частна жалба пред Варненски апелативен съд.

В останалата част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____